

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-00584/2011-01

Дана: 16.маја 2012.године

Београд

Високи савет судства, у поступку преиспитивања одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности по приговору **Т. В. из Пожаревца**, у смислу одредбе члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) и члана и члана 29 Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састав Високог савета судства о престанку судијске дужности, на седници Високог савета судства дана 16.маја 2012.године донео је следећу

О Д Л У К У

ОДБИЈА СЕ приговор **Т.В. из Пожаревца** изјављен против одлуке о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства број 119-05-00309/2010-01 од 14.јуна 2010.године и одлука **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Т.В. је до престанка судијске дужности обављао судијску дужност у Општинском суду у Пожаревцу, истовремено вршио и дужност председника суда, а пријаву за избор подноси за Основни, Виши и Привредни суд у Пожаревцу.

Одлуком Високог савета судства од 16.12.2009.године подносилац приговора није изабран за судију у судове за које је поднео пријаву за избор.

Против те Одлуке подносилац приговора је изјавио Уставну жалбу Уставном суду Србије, а из разлога: пропуштања да му се достави обавештење о постојању разлога за сумњу у његову стручност, достојност и оспособљеност; да му се омогући увид у доказе како у погледу сумње у његову стручност, оспособљеност и достојност, тако и у погледу изабраних; да му се омогући да се изјасни о чињеницама и разлозима; да му се достави одлука са разлозима; због пропуштања да му се на изричит захтев доставе податци на којима је заснована одлука; што су подаци који су коришћених приликом предузимања радњи проглашени службеном тајном, да су употребљавани податци о личности противно Уставу и закону, као и да му је давањем изјава у јавност повређено лично и професионално достојанство.

У погледу резултата рада истиче да његови резултати рада ничим не изазивају сумњу у испуњеност критеријума јер је у посматраном периоду био председник суда који је у 2006.години имао 24 а у 2007.-2008.години 22 судије, да је обављао послове по

Судском пословнику и Закону о уређењу судова, као председник суда, али да је радио и на пословима извршења кривичних санкција, међународне правне помоћи у кривичној материји, дежурног истражног судије и ванпарничног судије, а у 2008.години је на основу решења председника Врховног суда Србије био упућен на рад у Општински суд у Жабарима као члан Кв и Ипв већа, указује да је у посматраном периоду имао само 7,27% укинутих одлука, као надпросечан резултат, да је био везан са само 10% судијске норме као председник суда да је сходно томе имао остварење норме у 2006.години 364,53%, у 2007.години 406,33% и у 2008.години 424,30%, да је Општински суд у Пожаревцу имао најбољи коефицијент ажурности, те да је он вршио судијску дужност изузетно успешно.

Приговара процедури избора, елаборира питање сталности судијске функције, приговара саставу у којем је радио први сазив ВСС, независности Првог састава ВСС и појединих чланова, те да му је било ускраћено право на правично суђење, па предлаже да се уставна жалба усвоји, констатују извршене повреде Уставом гарантованих права, да му није престала судијска дужност, а Високом савету наложи да у поновљеном поступку уз гарантовање свих права, поново одлучи о његовој пријави.

Одлуком Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.децембра 2009.године констатован је престанак судијске дужности подносиоцу приговора закључно са 31.12.2009.године, а у смислу одредбе члана 101 став 1 Закона о судијама (Сл.гласник РС бр.116/2008). У одлуци је као разлог за престанак судијске дужности констатовано да подносилац приговора није испунио критеријуме прописане Одлуком о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова (Сл.гласник РС бр.49/2009).

Против те одлуке изјављује жалбу Уставном суду, а из разлога битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом. У жалби истиче да је на у тренутку одлучивања о његовој пријави био на сталној судијској дужности, па како се налазио на сталној судијској дужности и испуњава све критеријуме требало је да буде изабран за судију. Дато образложење сматра паушалним, те да не садржи конкретизоване разлоге. Од битних повреда истиче да је Високи савет судства одлучивао у некомплетном саставу, а да је као такав и конституисан и да стога није ни могао да одлучује, па ни каснијим избором осталих чланова, потом да је озбиљно доведено у питање пристрасност појединих чланова ВСС јер су у спроведеном поступку учествовали као кандидати и њихови блиски сродници, или пак лица са којима су била у било каквом пословном односу, да су седнице за јавност биле затворене, да га ВСС није обавестио о постојању сумње у испуњеност критеријума, нити му је омогућено да се о разлозима у сумњу изјасни, да је одлука необразложена, односно да не садржи јасне, конкретне и индивидуализоване разлоге, да приликом одлучивања ВСС није имао никакве друге податке сем пријаве и статистичке податке о раду подносиоца пријаве, да оспорена одлука не садржи поуку о правном леку. У погледу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања указује да Одлука о критеријумима и мерилима не садржи вредносну скалу као јасно мерљива мерила, да приликом одлучивања ВСС није имао у виду ефективно радно време судије, да се не види на који начин је цењена основаност притужби, да није прибављено мишљење седнице свих судија суда у којем је радио нити непосредно вишег суда а што је била обавеза, а указује на низ повреда права гарантованих Уставом. Предлаже усвајање жалбе и поништавање побјане одлуке.

Одлуком Високог савета судства број 119-05-00309/2010-01 од 14.06.2010.године замењена је одлука од 25.12.2009.године у ставу I тачка 773 изреке решења, дати су

разлози на основу којих је оборена претпоставка достојности у смислу одредбе члана 13 став 1 и члана 14 став 2 у вези члана 7 и 8 став 1 Одлуке Високог савета судства о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова, а у разлозима се у битноме наводи:

„Разлози за сумњу су се образовали у погледу оспособљености. Подносилац жалбе В.Т. је био судија и председник Општинског суда у Пожаревцу. Поред председнике дужности обављао је и судијску тако што је у 2006.години радио Ик предмете и ванпарничне Р1, а у 2007.години и Кри, Крм, Кри-пов и Кр предмете. Збирно посматрано подносилац жалбе је остварио добре резултате у погледу броја завршених предмета. Како је радио предмете у којима се ретко изјављују жалбе у односу на број завршених предмета оцена квалитета његовог рада из тог разлога не може бити реална (пример: од укупно завршених 336 Ик предмета у 2007.години било је 18 ожалбених одлука од којих су 16 биле потврђене).

Подносилац жалбе је поступио несавесно као председник суда у децембру 2007.године и јануару 2008.године приликом престанка радног односа 12 радника Општинског суда у Пожаревцу који су потом покренули парницу за исплату накнаде за обављени фактички рад и накнаду штете за неискоришћени годишњи одмор. Пресудом Општинског суда Пожаревац бр.П1.71/08 од 11.02.2009.године која је потврђена пресудом Окружног суда у Пожаревцу бр.Гж.94/2009 од 07.05.2009.године обавезана је Република Србија – Општински суд Пожаревац да исплати на име главног дуга 270.827,56 динара, трошкова поступка 184.905,00 динара и камату на главни дуг са стањем 24.06.2009.године у износу од 90.874,66 динара, што је укупно 546.607,22 динара. Из утврђених чињеница у правоснажној пресуди произилази да су 12 радника Општинског суда у Пожаревцу прихватили социјално-економски програм да им престане радни однос на основу члана 179 став 1 тачка 9 Закона о раду. Између радника и Општинског суда у Пожаревцу је сачињен Споразум према коме ће радницима бити исплаћена отпремнина у јануару 2008.године, да ће до исплате отпремнине наставити да раде, а да ће им радни однос престати са 31.12.2007.године. Отпремнина је исплаћена 28.01.2008.године, а до тада су наставили фактички да раде. Том приликом као председник суда, подносилац жалбе није водио рачуна да ти радници имају не искоришћени годишњи одмор из 2007.године, па није донео решења да одмор искористе било у децембру 2007.године било у јануару 2008.године. Због тог пропуста је поред накнаде за фактички рад у јануару месецу досуђена и накнада штете за неискоришћени годишњи одмор. Да је поступао савесно до ове исплате не би дошло. Такође, да је поштовао споразум који је закључио са радницима о наставку њиховог рада до исплате отпремнине и да је прихватио исплату накнаде за фактички рад не би дошло до судског поступка и трошкова поступка од 184.905,00 динара. Оваквим несавесним поступањем је изазвао непотребна плаћања на трошак Републике Србије, али и умањења угледа суда.

По оцени Високог савета судства, констатовано је да не испуњава услове из одредбе члана 45 Закона о судијама, па је у смислу одредбе члана 101 Закона о судијама констатован престанак судијске дужности.“

Против те одлуке подносилац приговора је изјавио жалбу Уставном суду. Жалбу изјављује због битних повреда одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом.Елаборира карактер побијане одлуке, указује да је одлуку донео орган који није конституисан нити је одлучивао у саставу прописаном Уставом и Законом о Високом савету судства, а ова битна повреда није отклоњена ни

каснијим избором преосталог члана, изражава сумњу у непристрасност појединих чланова Високог савета судства, сматрајући да су били у сукобу интереса, сматра да је повређено основно процесноправно начело – *ne bis in idem*, а истовремено и начело – забране *reformatio in reius*, да су седнице савета биле супротно Пословнику затворене за јавност, да му није омогућен увид у предмет, да није обавештен о постојању сумње у испуњеност критеријума, да му је онемогућено да расправља у поступку, да су докази на основу којих је одлука заснована прибављани накнадно У погледу неиспуњености критеријума истиче да нису дати разлози на основу којих је оборена претпоставка достојности, јер су давани разлози за неиспуњеност критеријума оспособљености. Наводи да ВСС није могао утврдити закључке на основу чињеничног стања утврђеног пресудом Општинског суда у Пожаревцу, а поред тога и у моменту одлучивања о пријави дакле најкасније 25.12.2009.године није имао никакве податке нити документа, па је нејасан начин прибављања података. Не спори да је као председник суда на основу обавезног Упутства за спровођење акционог програма донетог од стране Министарства правде, са тим радницима закључио Споразум о исплате отпремнина, а где су радници прихватили да им отпремнина буде исплаћена у току јануара 2008.године, али да ће исти имати право да наставе да раде на радном месту где је престала потреба за њиховим радом, уколико се не изврши исплата отпремнине у висини и року утврђеним тим споразумом, а на основу којег су и донешена решења о престанку радног односа. Указује да је нетачан навод да радницима није омогућено коришћење годишњег одмора, јер је план коришћења за 2007.годину био донет, да је свима и уручено решење о коришћењу годишњег одмора, а да није кривица ни суда ни председника суда што је некима од радника престао радни однос прихватањем понуђеног социјално-економског програма, па да због тога нису могли да искористе годишњи одмор. Није му било познато у току јануара 2008.године да било ко од тих радника и фактички ради, јер је више пута у јануару месецу био болестан, а да су ти радници и долазили у зграду сазнао је тек накнадно, а све услед тога што је било нејасно Упутство Министарства правде, јер је било нејасно да ли ће до исплате отпремнине радници имати прекид радног стажа осигурања, а такође нико од радника му се није и обраћао са захтевом да му се изврши исплата за фактички обављени рад. Указује да је до трошкова поступак дошло услед оспоравања тужбеног захтева од стране Републичког јавног правобраниоца, да у току поступка није утврђена ни једна нова чињеница сем оне коју је изнео у свом акту као председник суда број 8.Су/9/2008 од 11.04.2008.године. Указује да све наведено у побијаној одлуци представља побијање основне претпоставке о несависности судије, а што подразумева и да судија не мора увек бити у праву. Указује да у поступку у којем је донета пресуда није учествовао ни на који начин, па ни као сведок, да управо Републички јавни правобранилац није оспорио право тужиоцима-радницима право на накнаду због неискоришћеног годишњег одмора. Све то указује да није ничим утврђено његово несавесно поступање, да управо друге чињенице а које нису утврђиване указују да је био савестан и да испуњава критеријум достојности. Указује да су критеријуми који су примењени дискриминаторски а да је ВСС изабрао нестручне и неспособљене судије, па за то доставља примере.Напомиње да ВСС није прибавио мишљење седнице свих судија ни његовог ни непосредно вишег суда иако је то била законска обавеза. Наводи разлоге погрешне примене материјалног права и повреде права гарантованих Уставом и права гарантованих Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода. Предлаже да се његова жалба усвоји, побијана одлука поништи и наложи ВСС да поново одлучи о његовој жалби уз гарантовање свих права у поступку.

Одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) прописано је да ће стални састав Високог савета судства преиспитати одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности

судија из члана 101 став 1 Закона о судијама, у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, које ће донети стални састав Високог савета судства, док је у ставу 3 прописано да жалбе, односно уставне жалбе се сматрају приговорима на одлуку Високог савета судства, односно у смислу одредбе става 4 да о приговору одлучује стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5 став 1, 3, 4 и 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, стални састав Високог савета судства је дана 23.05.2011.године донео Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности, а у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 тих Правила је прописано да Високи савет судства утврђује чињенице да подносилац приговора не испуњава неки од критеријума, док чланом 8 Правила прописано је да је задатак Комисије Високог савета судства да спроведе поступак утврђивања чињеница и разговора са подносиоцем приговора, а које право је подносиоцу приговора гарантовано чланом 5 став 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Комисија Високог савета судства је спровела поступак утврђивања чињеница, подносилац приговора је и усмено пред Комисијом изложио своје наводе на рочишту одржаном дана 10.01.2012.године, па је Комисија на основу Извештај о раду Т2 и Т1 обрасца Општинског суда у Пожаревцу, увид у списе П1.71/08, навода и доказа поднетих од стране подносиоца приговора утврдила чињенице на основу којих је Високи савет судства одлучио о приговору.

У изјави подносилац приговора је навео да је био председник суда са више од 20 судија, а да председник суда у суду са 20 до 50 судија решава 10% од броја предмета утврђених мерилима, па је тако месечна норма у материји извршења кривичних санкција у којој је претежно поступао за њега као председника суда са више од 20 судија била 10 предмета. Тако је у материји извршења кривичних санкција у 2006. години месечно остварио 364.53%, у 2007. години 314.96%, а у 2008. години 342.15% или просечно по свим материјама у којима је поступао у периоду 2006. до 2008. године 402.71% судијске норме. Истакао је да у погледу стручности у 2006. години није имао укинutih одлука, да је у 2007. години имао 9.38% укинutih одлука, а у 2008. години 5.56%, као и да у периоду 2006. до 2008. година на 55 разматраних одлука по жалби пред Вишим судом има 7.27% укинutih одлука. У погледу достојности каже да никада није био изнет ни један разлог који би бацио сенку на његову достојност и да није покренут никакав поступак пред Великим персоналним већем. Навео је да је одредбом члана 13. став 3. Мерила за оцену минимума успешности на коју упућује одредба члана 13. став 4. Одлуке о утврђивању критеријума и мерила у којој стоји да уколико је у периоду оцене успешности рада судије у Вишем суду разматран мањи број одлука квалитет рада оцениће се стављањем у однос броја укинutih одлука према броју правоснажно окончаних предмета мериторном одлуком, па закључује да је 2007. године имао 18 ожалбених одлука од којих једна укинута, а мериторно решио 336 предмета, те да је за тај период имао 0.25% укинutih одлука. Истиче да је за посматрани период 2006. до 2008. године имао 55 одлука разматраних по жалби од стране вишег суда и од тога укинutih 7.27%. Наводи да иако се побијаном одлуком од 14.06.2010. године наводи да не испуњава услове у погледу достојности, да се у образложењу те одлуке не наводи који су то разлози који образују сумњу у погледу достојности. Даље је навео да се у одлуци наводи да је поступао несавесно али не и недостојно као председник суда приликом престанка радног односа 12 радника суда који су потом покренули парницу за исплату накнаде за обављање

фактичког рада и за неискоришћени годишњи одмор, па им је та накнада по судској пресуди исплаћена, али додаје да Високи савет судства до таквих закључака није могао доћи из чињеничног стања утврђеног у пресуди Општинског суда у Пожаревцу П1. 71/08 и пресуди Округног суда у Пожаревцу Гж.бр. 94/2009 јер то, како каже, тамо не пише. Казао је да му није познато како је Високи савет судства прибављао податке на основу којих је дошло до оцене о његовој достојности у одлуци од 14.06.2010. године, јер тврди да те податке није имао дана 14.04.2010. године када га је Високи савет судства обавестио да не поседује документ у коме су садржани разлози због којих није изабран, и додао да тог документа није било ни 18.05.2010. године када извршио увид у свој досије у Високом савету судства, па се запитао како је онда Високи савет судства донео одлуку у погледу његове оспособљености и достојности у одлуци од 14.06.2010. године. Подносилац приговора је даље нагласио да је као председник суда са радницима који су прихватили социјално – економски програм сачинио споразум по коме ће им бити исплаћена отпремница у јануару 2008. године, а да ће они до исплате отпремнице наставити да раде и додао да је тачно да је као председник суда на основу обавезног упутства за спровођење акционог плана донетог од стране Министарства правде са тим радницима закључио споразум о исплати отпремнице где су радници прихватили да им отпремнина буде исплаћена током јануара 2008. године, али да ће исти имати право да наставе да раде на радном месту где је престала потреба за њиховим радом уколико се не изврши исплата отпремнина у висини и у року утврђено тим споразумом. Додао је да му није било познато да су радници у јануару 2008. године обављали у суду неки фактички рад, нити је сачињавао било какав споразум у вези са тим и да је у току јануара месеца 2008. године одсуствовао са посла због болести али да је то евидентирано као годишњи одмор и да му зато није било познато да ли је у том периоду неко од тих радника долазио у зграду суда али да је касније сазнао да су ти радници долазили у зграду суда и то нередовно. Навео је да је у образложења пресуде Општинског суда у Пожаревцу П1. 71/08 од 11.02.2009. године, за коју каже да ју је Високи савет судства узео као доказ и од које је образована сумња у његову савесност, наведено да је законски заступник тужене Републичко јавно правобранилаштво у одговору на тужбу оспорило тужбу и тужбени захтев наводећи његову аргументацију и поставио је питањезашто онда Републичко јавно правобранилаштво није одмах признало тужбени захтев и спречило да дође до трошкова поступка. Нагласио је да су наведене пресуде донете након вођења парничног поступка који се водио уз примену начела диспозиције странки а не начела материјалне истине, те да у наведеном поступку није учествовао ни на који начин и запитао се како онда последице поступка у коме није учествовао могу на њега тако драстично да утичу. Истакао је да је мерило његовог рада и залагања резултат по коме је Општински суд у Пожаревцу према извештају Врховног суда Србије је у 2008. години у грађанској материји од укупног броја разматраних извештаја за 121 општински суд у овој материји био на другом месту са оствареном ажурности од 0.96%, и додао да је од када је ступио на председничку функцију покренуо велики број јавних набавки из Министарства правде и обезбедио средства за потпуно сређивање зграде суда површине око 2600м². Закључио је да ни у једном поступку није утврђено да је несавесно поступао, а да се само у таквим поступцима на основу доказаних конкретних чињеница могла доказати као истинита и од стране Високог савета судства образована сумња у његову савесности да на то упућују параметри 39 мишљења Венецијанске комисије.

Комисија је утврдила следеће чињенице:

У посматраном периоду 2006.-2008.године подносилац приговора је вршио судијску дужност као судија Општинског суда у Пожаревцу,истовремено обављао и дужност председника суда и према извештају суда остварио је следеће резултате:

Резултати рада су посматрани од 04.04.2006.године обзиром да је до 04.04.2006.године био председник Општинског суда у Жабарима.

2006.година

Ик предмета у раду 347 решено 276, 5 ожалбених све потврђене.

Р(остало) у раду 112 решено 99

Остварење норме 364,53%.

2007.године

Кри+Крм+Кри-пов+Кр у раду 3299 решени.

Ик предмета у раду 368 решено 336 18 ожалбених 16 потврђених 1 преиначена и 1 укинута.

Р остало предмета у раду 144 решено 117

Остварење норме 849,11%

2008.године

Кри+Крм+Кри-пов+Кр у раду 2852 решени.

Ик предмета у раду 388 решено 224 32 ожалбене 29 потврђених 3 укинута.

Р остало предмета у раду 124 решено 102

Остварење норме 849%

Пресудом Општинског суда у Пожаревцу број П1.71/08 од 11.02.2009.године обавезана је Република Србија да тужиоцима исплати појединачно наведене износе за фактички обављен рад у току месеца јануара 2008.године, као и накнаде за неискоришћени годишњи одмор, те трошкове од 184.905,00 динара. У утврђеном чињеничном стању се констатује да је у решењима о престанку радног односа – отказа уговора о раду утврђено да је тужиоцима престао радни однос 31.12.2007.године, да је чланом 2 споразума о исплати отпремнине, предвиђено да запослени имају право да наставе да раде на радном месту где је престала потреба за њиховим радом уколико се не изврши исплата отпремнине у висини и у року утврђеном чланом 1 споразума, односно у току месеца јануара 2008.године и да је отпремнина исплаћена дана 28.01.2008.године

У првом реду се констатује да је у побијаној одлуци првог састава Високог савета судства наведено да су се разлози за сумњу образовали у погледу испуњености критеријума оспособљености, иако су дати разлози који указују на савесност поступања, које представља мерило за испуњеност критеријума достојности, па је и Високи савет судства побијану одлуку испитивао у погледу испуњености критеријума достојности.

Високи савет судства је приликом одлучивања о приговору пошао од постојања сумње у испуњеност критеријума достојности, потом од чињеница утврђених од стране Комисије, а које се односе испуњеност критеријума достојности.

Сумња у испуњеност критеријума достојности заснована је на основу одлуке првог састава Високог савета судства, па је утврђивањем чињеница у вези навода из побијане одлуке, у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 Правила Високи савет утврдио да подносилац приговора не испуњава критеријум достојности.

Сумња која је изражена у одлуци првог састава Високог савета судства преиспитивана је сходно одредби члана 4 став 1 алинеја 3 Правила, дакле утврђено је да је подносилац приговора недостојан вршења судијске функције јер његово поступање би

оправдало покретање дисциплинског поступка и изрицање озбиљне санкције. Ово не само из изнетих чињеница, већ и из разлога што је као председник суда ван Судског пословника себи приказао резултате рада иако они не одговарају стварном броју предмета.

Дакле, чињенично је утврђено, а и као , да је подносилац приговора са 12 радника закључио уговор о престанку радног односа. Ти радни односи су престали 31.12.2007.године, а након тога ти радници ни фактички ни на који други начин нису могли радити у суду. Подносилац приговора је ово морао да обезбеди и неприхватљиви су разлози које је подносилац приговора изнео да за овакав рад није ни знао. Уколико је тачно да са фактичким радом није био упознат, онда и као председник суда није могао да обезбеди законит рад суда, а што се не може приписати нехату, већ несавесности. Ти радници су фактички рад вршили у дужем периоду, а био је дужан да то спречи а не да омогући овакав рад. Тиме не само да је причињена материјална штета већ је и нарушен углед суда. Део разлога које је изнео подносилац приговора се могу прихватити, а односи се на чињеницу да није искључиво његовом кривицом дошло до тога да радници нису били у могућности да у целости искористе годишњи одмор, па би се исто решило у вансудском поступку и исплатом по захтеву радника. Међутим, разлог покретања поступака није био само исплата накнаде због неискоришћеног годишњег одмора, већ превасходно фактички рад радника за који је искључиво подносилац приговора одговоран. Уколико би се прихватио став подносиоца приговора да је за покретање парничног поступка кривица јавног правобраниоца, а да је он пре тога био сагласан да се радницима исплате овакве накнаде, онда се из тога може закључити само да је он био свестан да крши законске одредбе, а да другима лицима, супротно радном законодавству, обезбеђује материјалну корист, а што може имати као резултат и тежу последицу. На крају оваквим поступањем нарушен је углед суда. Подносилац приговора је био председник суда чија је делом надлежност и одлучивање о повреди права из радног односа. Подносилац приговора је директно својом одговорношћу кршио права из радног односа, не у једном него у више примера, што је неспојиво са судом као институцијом и неспојиво са вршењем судске дужности. Отуда се закључује да је нарушио и углед суда.

Високи савет судства је поред овога констатовао да и увидом у извештаје о раду подносиоца приговора проистичу разлози недостојног понашања. Критеријум достојности подразумева моралне особине које судија мора поседовати. У резултатима рада приказано је да је 2007. и 2008.године подносилац приговора решавао 3000 предмета истражних радњи, а у истом периоду у суду је било 4 пута мање запримљених предмета истраге. Уобичајено је да у раду судови примају неколико пута мањи број предмета истражних радњи, јер након сваке предузете истражне радње даље се покреће поступак истраге, а предузимање истражних радњи је изузетно, само када разлози хитности налажу покретање таквог поступка. Дакле очигледно је да је подносилац приговора као председник суда који је одговоран и са сачињавање извештаја о раду, себи приказао далеко већи број предмета од стварно урађених и завршених, или је у оквиру ове материје приказивао као завршене и предмете који се по Судском пословнику разврставају у другу материју, а самим тим и проценат испуњености судијске норме у мањем испуњењу приказује. Ово је по оцени Високог савета судства недостојно понашање.

Поред изнетог а из датих разлога Високи савет судства налази да би дати разлози били довољни да се против подносиоца приговора покрене дисциплински поступак и изрекне му се озбиљна санкција.

На основу свих изнетих чињеница Високи савет судства је нашао да се неосновано приговором побија одлука о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства, те да је услед неиспуњености услова прописаних одредбом члана 45 Закона о судијама, те чињеници да је основано оборена претпоставка достојности, да је имало места примени одредаба члана 101 став 1 Закона о судијама а на основу које је подносиоцу приговора престала судијска дужност са 31.12.2009.године, па је приговор одбијен и одлука потврђена усмислу одредбе члана 29 Правила у вези са одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Ову одлуку потписује заменик председника Високог савета судства по овлашћењу председника Високог савета судства из одлуке број 021-02-64/2011-01 од 12.09.2011.године.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове одлуке може се у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке изјавити жалба Уставном суду.

**ЗАМЕНИК ПРЕДСЕДНИКА
ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА**

Мирјана Ивић